

Geschillenkamer

Beslissing 45/2024 van 7 maart 2024

Dossiernummer : DOS-2021-03994

Betreft : Seponering van een klacht betreffende het doorgeven en publiceren van persoonsgegevens voor journalistieke doeleinden

De Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, samengesteld uit de heer Hielke HJUMANS, alleenzetelend voorzitter;

Gelet op Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG* (algemene verordening gegevensbescherming), hierna “AVG”;

Gelet op de Wet van 3 december 2017 *tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit*, hierna “WOG”;

Gelet op de Wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens, hierna “WVP”;

Gelet op het reglement van interne orde, zoals goedgekeurd door de Kamer van Volksvertegenwoordigers op 20 december 2018 en gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* op 15 januari 2019;

Gelet op de stukken van het dossier;

Heeft de volgende beslissing genomen inzake:

De klager: Dhr X, hierna “de klager”;

De verweerders: Y1, hierna “de eerste verweerder”,

en;

het Y2, hierna “de tweede verweerder”.

I. Feiten en procedure

1. Op 28 april 2021 dient de klager een klacht in bij de Gegevensbeschermingsautoriteit tegen de verweerders.
2. Het voorwerp van de klacht betreft persoonsgegevensverwerkingen voorafgaand aan en ingevolge de publicatie van een artikel in Z, een krant met nationale oplage uitgegeven door de eerste verweerder. De informatie met persoonsgegevens van de klager weergegeven in de publicatie zouden aan een journalist van de redactie van de krant van de eerste verweerder zijn verstrekt door de tweede verweerder.
3. In de klacht worden vragen gesteld omtrent de verwerkingsverantwoordelijkheid van de eerste verweerder. Om efficiëntieredenen wijst de Geschillenkamer op *prima facie* wijze de uitgever van de krant waarover de klacht handelt aan als verweerder teneinde deze sepotbeslissing te kunnen nemen.¹
4. De tweede verweerder wordt in de klacht omschreven als een “*feitelijke vereniging*” die politieke motieven nastreeft. Er worden geen verdere gegevens omtrent die tweede verweerder gegeven in de klacht, en de Geschillenkamer acht het om efficiëntieredenen niet relevant om onderzoeksmaatregelen te stellen om de tweede verweerder nader te identificeren, dan wel ten aanzien van deze actor onderzoekshandelingen te vragen (*infra*).
5. De klager stelt:

“In dat artikel word ik zonder enige plausibele reden in verband gebracht met terreurdaden in het buitenland, die ik volledig afkeur [...] In dat artikel worden persoonsgegevens over mij verwerkt die te maken hebben met mijn politieke rechtse en Vlaamsnationale overtuiging. Het gaat dus om persoonsgegevens over mijn politieke overtuiging die volgens de Europese Verordening gevoelig zijn [...]”
6. De klager haalt verder in de klacht aan dat de tweede verweerder zou beschikken over een “*illegaal archief*” en dit “*met persoonsgegevens over haar ‘vijanden’*.” De klager kadert deze bewering verder met een aantal – door de Geschillenkamer niet geverifieerde of anderszins onderzochte – verhalen en beweringen, en besluit: “*Ik meen dat de spionage-activiteit van deze extreemlinkse organisatie alleszins in strijd is met de wetgeving inzake de bescherming van persoonsgegevens [...] Ik meen dat het uitwisselen van gevoelige gegevens tussen deze organisatie [de tweede verweerder] en de krant Z in strijd is met de wetgeving inzake de bescherming van persoonsgegevens.*”
7. Ingevolge de publicatie van het artikel, en de vermeende uitwisselingen van persoonsgegevens tussen de tweede verweerder en de journalist werkzaam bij de eerste

¹ In de sectie “privacy” op de website van de betrokken krant wordt dan ook verwezen naar de eerste verweerder, beschikbaar via: [...] (geraadpleegd op 19 februari 2024).

verweerder, richt de klager zich begin 2021 tot de betrokken krant van eerste verweerder met een aantal vragen over het artikel en de daarvoor verwerkte persoonsgegevens. De eerste verweerder antwoordt² vervolgens via de betrokken redactiemanager als volgt (gedeeltelijke weergave antwoord):

“Ik kan hierover heel kort zijn.

U doet, weze het impliciet, beroep op de [WVP].

Die wet wijdt onder titel 1 een Hoofdstuk V aan de ‘Verwerking voor journalistieke doeleinden en ten behoeven van academische, artistieke of literaire uitdrukkingsvormen’ [...]

Als Z een artikel wijdt waarin u wordt genoemd en persoonsgegevens die u betreffen ter sprake komen, dan geldt de uitzondering voor verwerking voor journalistieke doeleinden. Er kan [] hier dan ook geen enkel bezwaar tegen bestaan.

Op uw vragen hoeft dus geen antwoord en aan uw eisen hoeft dus geen enkel gevolg worden gegeven. Het is dan ook niet eens nodig dat ik u eraan herinner dat een journalist zijn bronnen moet en krachtens de wet ook mag beschermen, maar ik vermeld het toch.”

8. Het antwoord van de redactiemanager dateert – blijkens de stukken – van 1 april 2021, waarna de klager een aantal weken nadien overgaat tot het indienen van een klacht bij de GBA.
9. Op 9 juni 2021 wordt de klacht door de Eerstelijnsdienst ontvankelijk verklaard op grond van de artikelen 58 en 60 WOG en wordt de klacht op grond van artikel 62, §1 WOG overgemaakt aan de Geschillenkamer. Er werden in het dossier geen onderzoekshandelingen gesteld door de Inspectiedienst. De klager heeft meermaals bij de GBA gevraagd naar de stand van zaken van het dossier sinds de indiening van zijn klacht.
10. Ingevolge artikel 95, § 2, 3° van de WOG alsmede artikel 47 van het reglement van interne orde van de GBA kunnen de partijen om een afschrift van het dossier verzoeken. Indien één van beide partijen gebruik wenst te maken van de mogelijkheid tot het raadplegen en het kopiëren van het dossier, dient deze zich te wenden tot het secretariaat van de Geschillenkamer, bij voorkeur via litigationchamber@apd-gba.be.

² Het antwoord van de eerste verweerder wordt door de klager als stuk bijgevoegd bij de klacht.

II. Motivering

II.1. Voorwerp van de klacht

11. In de klacht haalt de klager een aantal feiten aan die hij als grievend ervaart. Meer bepaald stelt de klager zich vragen bij het feit dat de eerste verweerder zich volgens hem lijkt te onttrekken aan het toepassingsgebied van de AVG.
12. Blijkens de feiten beschreven onder sectie 1 van deze beslissing, heeft de klager zich gericht tot de eerste verweerder met het verzoek om informatie met betrekking tot enkele elementen die zijn persoon betreffen. Juridisch kan dit als een inzageverzoek in de zin van artikel 15.1 AVG j° artikel 12, leden 1, 2, 3, 4, 5 en 6 AVG worden gekwalificeerd.
13. Wanneer er niet of ontoereikend zou zijn geantwoord op een inzageverzoek, is de GBA middels de klachtprocedure in beginsel bevoegd om (corrigerend) op te treden via haar Geschillenkamer. *In casu* is dit echter complexer nu artikel 15 AVG door artikel 24.2. WVP is uitgesloten van het toepassingsgebied van de AVG door de Belgische wetgever (zie hieromtrent weliswaar *infra*, Sectie II.5). Artikel 12 AVG wordt dan weer niet uitgesloten door artikel 24.2 WVP.
14. Daarnaast heeft de klager een probleem met het feit dat hij met bepaalde activiteiten of feiten (m.n. buitenlandse terroristische activiteiten) in verband zou worden gebracht *in* het geïllustreerde journalistieke artikel.
15. Specifiek ervaart de klager de doorgifte van zijn persoonsgegevens van de tweede verweerder aan de krant Z voor de totstandkoming van het artikel als problematisch. De klacht is in die zin verwoord als volgt:

“Ik meen dat het uitwisselen van gevoelige persoonsgegevens tussen deze organisatie [de tweede verweerder] en de krant [van de eerste verweerder] in strijd is met de wetgeving inzake de bescherming van persoonsgegevens”

en

verder:

“. . . het gaat mij om het nagaan of eventuele derden verboden gevoelige persoonsgegevens over mij verzameld en doorgegeven hebben, opdat ik mijn wettelijke rechten daar, bij de bron, zou kunnen afdwingen. Dat is nu net het doel van de Verordening.”

16. In die zin dient deze grief van de klager te worden gekwalificeerd als een klacht omtrent de rechtmatigheid van bepaalde verwerkingen van persoonsgegevens van de klager in de zin

van artikel 6 AVG. Daarnaast meent de klager ook dat dezelfde persoonsgegevens (al dan niet gedeeltelijk) gevoelig van aard zijn, wat artikel 9 AVG te dezen relevant zou maken. Blijkens art. 24.2 WVP is artikel 6 AVG onverkort van toepassing voor journalistieke activiteiten, terwijl artikel 9 AVG niet van toepassing zou zijn volgens de nationale uitvoerende bepaling (zie hieromtrent echter, opnieuw, *infra*, Sectie II.5).

17. De Geschillenkamer herinnert eraan dat het noodzakelijk is dat zij de feiten beschreven in een klacht juridisch kan (her)kwalificeren, teneinde het door de Europese wetgever voorziene laagdrempelige klachtrecht onder artikel 77 AVG te garanderen. Zulks doet geen afbreuk aan het verloop van de administratieve procedure, en het laat de rechten van verdediging – waar toepasselijk – verder onverlet. Het is met andere woorden niet noodzakelijk dat een klager expliciet wettelijke bepalingen als potentieel geschonden aanwijst, vooraleer de Geschillenkamer deze zou opwerpen in het licht van feiten die door de klager beschreven worden.

II.2. Materiële bevoegdheid van de Geschillenkamer

18. In deze zaak lijken twee wettelijke bepalingen centraal te moeten staan, zeker wat betreft de grieven geformuleerd lastens de eerste verweerder: ten eerste is er het journalistiek uitzonderingsregime in artikel 85 AVG dat de mogelijkheden voor lidstaten bepaalt om uitzonderingen of afwijkingen op de AVG in te voeren *‘indien deze noodzakelijk zijn om het recht op bescherming van persoonsgegevens in overeenstemming te brengen met de vrijheid van meningsuiting en van informatie.’* Ten tweede is artikel 24 van de Wet van 30 juli 2018 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens* (“WVP”) de Belgische uitvoering van dit uitzonderingsregime. Naast deze twee inhoudelijke bepalingen, is het relevant te vermelden dat art. 4 § 1 WOG stipuleert:

De Gegevensbeschermingsautoriteit is verantwoordelijk voor het toezicht op de naleving van de grondbeginselen van de bescherming van de persoonsgegevens, in het kader van deze wet en van de wetten die bepalingen bevatten inzake de bescherming van de verwerking van persoonsgegevens.

Op basis van deze bepalingen kunnen een aantal zaken worden afgeleid.

19. Ten eerste achtten de Europese, noch de Belgische wetgever het noodzakelijk de toepasselijkheid van de AVG en dus ook de bevoegdheid van de GBA principieel of volledig uit te sluiten van het toezicht op verwerkingen die plaatsvonden voor journalistieke doeleinden. Hoewel hieronder verder wordt toegelicht dat dit toezicht in een complexe context plaatsvindt – nu er andere fundamentele rechten in het spel zijn en met name de vrijheid van meningsuiting en informatie – is het dus niet zo dat de GBA en haar

Geschillenkamer niet kunnen optreden in een journalistieke context.³ Voorliggende sepotbeslissing wordt genomen op grond van opportunitetsmotieven, die meer uitgebreid worden toegelicht hieronder.

20. Ten tweede, met betrekking tot de (uitoefening van de) rechten van betrokkenen in de zin van de AVG, heeft de Belgische wetgever inzageverzoeken door betrokkenen ten aanzien van verwerkingsverantwoordelijken voor journalistieke uitgaven in beginsel uitgesloten, wanneer persoonsgegevensverwerkingen plaatsvinden voor journalistieke doeleinden. Hieruit zou dus in theorie kunnen opgemaakt worden dat het inzageverzoek van de klager *in casu* niet diende beantwoord te worden door (de krant van) de eerste verweerder. Voor de Geschillenkamer is dit echter een gecompliceerder vraagstuk, gezien de wisselwerking met artikel 85 AVG (zie *infra*, Sectie II.5).
21. Ten derde, met betrekking tot de grieven van de klager aangaande het rechtmatig karakter van de verwerkingen voor journalistieke doeleinden, is artikel 6 AVG van toepassing. Anderzijds zou artikel 9 AVG – hetwelk ook verband houdt met de rechtmatigheid van verwerkingen, maar dan voor gevoelige persoonsgegevens – niet toepasselijk zijn in de context van persoonsgegevensverwerkingen voor journalistieke doeleinden. Ook hier plaatst de Geschillenkamer principiële vragen bij een dergelijke absolute uitsluiting van een wettelijke bepaling aangaande de rechtmatigheid van de verwerking van bijzondere categorieën persoonsgegevens (zie *infra*, Sectie II.5).

II.3. De bijzondere rol van de journalistiek als uitoefening van het fundamentele recht op vrije meningsuiting en informatie, en de complexe belangenafweging ten opzichte van het recht op privéleven en bescherming van persoonsgegevens

II.3.1. De rol van de betrokken journalist en de betrokken krant van de eerste verweerder in het licht van het gegevensbeschermingsrecht

22. Zoals de Europese wetgever ook in de preambule van de AVG heeft erkend, heeft het recht op gegevensbescherming “geen absolute gelding” en moet het “conform het evenredigheidsbeginsel tegen andere grondrechten worden afgewogen” (overweging 4 AVG). De vrijheid van meningsuiting en van informatie wordt in deze overweging expliciet genoemd. Het recht op gegevensbescherming *kan* op gespannen voet komen te staan met de vrijheid van meningsuiting en informatie.⁴ Indien dit het geval is in een zaak, noopt dit tot een afweging *in concreto*.

³ Vergelijk ook de uitzonderingsgrond bij het recht op vergetelheid in art. 17.3.a. AVG.

⁴ Vgl. KRANENBORG H., “Article 85. Processing and freedom of expression and information” in KUNER C., BYGRAVE L.A. en DOCKSEY C., *The EU General Data Protection Regulation – A Commentary*, Oxford University Press, 2020, (1202)1204: “‘Rules on privacy and data protection do not necessarily fit easily with the freedom of expression [...]’; vrije vertaling: ‘Regels voor privacy en gegevensbescherming zijn niet noodzakelijkerwijs makkelijk in overeenstemming te brengen met de vrijheid van meningsuiting.’”

23. De Geschillenkamer dient vermeende inbreuken op de persoonsgegevensbeschermingswetgeving, wanneer deze vermeende inbreuken te maken hebben met journalistieke opdrachten, zeer nauwkeurig en omzichtig te banaderen.⁵ De pers, zo oordeelt onder meer het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (“EHRM”), heeft immers een primaire functie als “publieke waakhond”.⁶ De Geschillenkamer benadrukt dat niet elke inmenging op de persoonlijke levenssfeer toegelaten is, of dat de verwerking van bepaalde persoonsgegevens te allen tijde toegelaten is, op grond van het recht op vrije meningsuiting en informatie dat is vastgelegd in artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens⁷ en artikel 11 van het Grondrechtenhandvest van de Europese Unie.

24. In elk geval gelden strenge voorwaarden indien de toepassing van de AVG ingrijpt op het recht van vrije meningsuiting, in het bijzonder in het kader van journalistieke activiteiten.⁸ Deze strenge voorwaarden gelden uiteraard indien een sanctie zou worden opgelegd door een toezichthoudende autoriteit, bijvoorbeeld indien zou worden vastgesteld dat een publicatie inbreuk maakt op de vereisten van rechtmatigheid van de publicatie (in de zin van bijvoorbeeld artikel 6 AVG) of indien een bevel wordt opgelegd tot een verwijdering van de litigieuze publicatie (ingevolge artikel 17.1 AVG bijvoorbeeld).

25. Volgens het EHRM moet een inmenging op de vrije meningsuiting aan drie voorwaarden voldoen.⁹

⁵ Voor de wetgever in het kader van het vaststellen van bepalingen inzake het gegevensbeschermingsrecht geldt deze terughoudendheid overigens ook, vgl. DE VRIES H.H., “Artikel 85” in ZWENNE G.J. en KRANENBORG H.R. (eds.), *Privacy- en gegevensbeschermingsrecht – AVG, UAVG en andere privacywetgeving*, Deventer, Wolters Kluwer, 2022, 331: “Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de wetgever buitengewoon terughoudend dient te zijn met het stellen van beperkingen aan de vrijheid van meningsuiting, nu dit recht van wezenlijk belang is met het oog op het goed functioneren van een democratische samenleving [...]”

⁶ Herhaaldelijk geformuleerd door het EHRM, recent ook in Arrest van 4 juli 2023, *Hurbain t. België*, , <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-225814>, § 180.

⁷ Zo heeft het EHRM in 2023 bevestigd dat in het kader van journalistieke archiveringsdoeleinden, het virtueel bijhouden en publiek beschikbaar maken van gevoelige persoonsgegevens zoals strafrechtelijke gegevens, niet steeds doorweegt in de fundamentele belangenafweging ten opzichte van de inmenging in het privéleven van betrokkenen, zie: *Hurbain t. België*, geciteerd in voetnoot 6.; Vergelijk ook het richtinggevend arrest van het Europees Hof van Justitie: Arrest HvJEU van 13 mei 2014, *Google Spain en Google*, C-131/12; PAULY D.A., “DS-GVO Art. 85” in PAAL B.P. en PAULY D., *Datenschutz-Grundverordnung – Bundesdatenschutzgesetz – Kommentare*, Beck, 2021, (1073)1076: “Für die Beurteilung, ob die Datenverarbeitung dazu journalistischen Zwecken erfolgt, kommt es iRe Einzelfallbetrachtung massgeblich darauf an, ob die meinungsbildende Wirkung prägender Bestandteil ist [...]”; vrije vertaling: “Om te beoordelen of gegevens worden verwerkt voor journalistieke doeleinden, is de beslissende factor in het individuele geval of het meningsuitende effect een bepalende component uitmaakt [...]”

⁸ Vergelijk KRANENBORG H., “Article 85. Processing and freedom of expression and information” in KUNER C. et al., o.c., (1202)1204: “Already in the early 1980s the drafters of the Council of Europe Convention 108 were conscious of the tension between both fundamental rights. Article 9(2)(b) of Convention 108 allows for derogation from certain provisions if this constitutes a necessary measure in a democratic society in the interest of protecting the rights and freedoms of others.”; vrije vertaling: “Al in het begin van de jaren 1980 waren de opstellers van het Europees Verdrag nr. 108 zich bewust van het spanningsveld tussen beide grondrechten. Artikel 9(2)(b) van het Verdrag nr. 108 staat toe dat van sommige bepalingen wordt afgeweken indien dit in een democratische samenleving een noodzakelijke maatregel is in het belang van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

⁹ Vergelijk sectie III, b) in EHRM, *Guide on Article 10 of the European Convention of Human Rights*, versie 31 augustus 2022, beschikbaar via: <https://rm.coe.int/guide-on-article-10-freedom-of-expression-eng/native/1680ad61d6>.

- 1) De inmenging moet **rechtmatig** zijn, dat wil zeggen dat de inmenging moet volgen uit een wet of wettelijke bepaling;
 - 2) De doelstelling van de inmenging moet op zich **legitiem** van aard zijn;
 - 3) Tot slot moet een inmenging **noodzakelijk** zijn in een democratische samenleving.
26. In haar rechtspraak ontwikkelde het EHRM verschillende criteria die relevant zijn in de afweging tussen het recht op privéleven enerzijds en het recht op vrije meningsuiting en informatie anderzijds. Het gaat om (1) de toegevoegde waarde van een publicatie aan het publieke debat, (2) de publieke bekendheid van de betrokkene (“publiek persoon”) en het onderwerp van de berichtgeving, (3) het voorgaande gedrag van de betrokkene, (4) de methode voor het verkrijgen van informatie en de waarheidsgetrouwheid ervan, (5) de inhoud, vorm en gevolgen van het betrokken artikel, en tot slot (6) de omvang van de sanctie.¹⁰
27. Ook het Hof van Justitie van de EU verwijst in haar recente rechtspraak naar de criteria die het EHRM te dezen uiteenzet.¹¹
28. Zowel bij de beoordeling van het inzageverzoek van de klager ten aanzien van de eerste verweerder, als bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de verwerkingen door zowel de eerste als de tweede verweerder, spelen dus complexe en principiële belangenafwegingen.
29. De Geschillenkamer wijst erop dat de AVG en de nationale WVP journalisten ruim baan laten om persoonsgegevens te verwerken die nauw samenhangen met het openbare karakter van feiten waarbij de betrokkene betrokken was of is, ook al heeft de betrokkene hiervoor geen toestemming gegeven.
30. Het EHRM stelt aangaande de belangenafweging tussen fundamentele rechten als het recht op het waarborgen van het privéleven ten opzichte van de vrijheid van meningsuiting en informatie, met betrekking tot in de pers geïnterviewde personen:

Bovendien zijn de grenzen van de toelaatbare kritiek ruimer in het geval van een politicus, in die hoedanigheid geïnterviewd, dan in het geval van een gewoon individu: in tegenstelling tot laatstgenoemde stelt eerstgenoemde zich onvermijdelijk en bewust bloot aan nauwlettend toezicht op zijn daden door zowel journalisten als het grote publiek; hij moet daarom een grotere tolerantie aan de dag leggen ...¹²

¹⁰ Uitvoerig uiteengezet in: Arrest EHRM (Grote Kamer), *Couderc en Hachette Filipacchi Associés t. Frankrijk*, 10 november 2015.

¹¹ Arrest HvJEU van 14 februari 2019, *Buivids*, C-345/17, §65-66.

¹² Arrest EHRM, *Lindon, Otchakovsky-Laurens en July t. Frankrijk*, 22 oktober 2007, § 46 ; Vrije vertaling van: “En outre, les limites de la critique admissible sont plus larges à l’égard d’un homme politique, visé en cette qualité, que d’un simple particulier : à la différence du second, le premier s’expose inévitablement et consciemment à un contrôle attentif de ses faits et gestes tant par les journalistes que par la masse des citoyens ; il doit, par conséquent, montrer une plus grande tolérance. »

31. Eveneens volgens het EHRM geldt dit niet enkel voor politieke personen, maar voor elke persoon die als publiek persoon kan gekwalificeerd worden, wanneer deze zich door zijn handelingen of zijn positie in de sfeer van de ‘publieke arena’ begeeft.¹³ Op *prima facie* wijze overweegt de Geschillenkamer dan ook dat de vermelding van de naam van de klager minstens enige relevantie zou kunnen hebben bij het verschaffen van informatie aan het publiek, net nu de klager zich niet volledig buiten de publieke arena zou begeven.
32. Verder zij benadrukt dat de klacht gericht is tegen een krant met een aanzienlijke nationale oplage, waarbij de (hoofd-)redactie van de krant beroepsethische regels volgt – naast de algemeen geldende juridische regels.¹⁴ In die zin is er ook een onafhankelijke, zelfregulerende instantie die toeziet op de naleving van de “journalistieke beroepsethiek” in de vorm van de Raad voor de Journalistiek.¹⁵ Ook zijn er mogelijkheden voor betrokkenen om zich tot de hoven en rechtbanken te richten, wanneer zij bijvoorbeeld menen dat hun rechten disproportioneel geschaad worden, teneinde rechtsherstel te verkrijgen (zie in dit kader ook art. Artikel 209 WVP).
33. Binnen dat kader staat buiten iedere twijfel dat de pers het recht heeft om in het publiek belang te schrijven over aan politieke belangengroepen gerelateerde activiteiten, *a fortiori* wanneer deze activiteiten gelinkt zouden zijn met personen die contacten hebben met (voormalige) vertegenwoordigers van het volk in een wetgevende vergadering. Nogmaals stelt de Geschillenkamer dat dit geenszins betekent dat er een “vrijgeleide” is tot eender welke publicatie van eender welk persoonsgegevens. Doch, er moeten bijzonder dwingende redenen zijn om het uitoefenen van journalistieke activiteiten in te perken.
34. Kortom, binnen de context waar de feiten zich afspelen dienen een heel aantal aspecten in rekening te worden genomen om het recht op de bescherming van persoonsgegevens in evenwicht te brengen met het recht op vrije meningsuiting en informatie. *Prima facie* kunnen *in casu* minstens enkele elementen kunnen worden gedetecteerd die relevant zijn voor de toepassing van de criteria voor de belangenafweging. Zo valt te dezen, op *prima facie* wijze, op te merken dat de klager zich historisch, herhaaldelijk en uit eigen beweging in het publieke debat en leven heeft gemengd; de klager is bovendien een voormalig volksvertegenwoordiger.¹⁶

¹³ Vergelijk Arrest EHRM, *Kydonis t. Griekenland*, 2 april 2009, § 31.

¹⁴ De toepassing van het onder het Belgisch recht toepasselijke journalistieke uitzonderingsregime wordt afhankelijk wordt gesteld van de “naleving van journalistieke deontologische regels” (art. 24.1 WVP).

¹⁵ Website Raad voor de Journalistiek, *Over Ons – Wat is de Raad voor de Journalistiek*, beschikbaar via: <https://www.rvdj.be/wat-de-raad-voor-de-journalistiek> (geraadpleegd op 27 februari 2024).

¹⁶ Website [...] (geconsulteerd op 6 maart 2024).

II.3.2. De rol van de tweede verweerder in het licht van het gegevensbeschermingsrecht

35. De klaarblijkelijke verstrekking (op basis van het feitenrelaas van de klager) van de persoonsgegevens door de tweede verweerder aan de eerste verweerder, kan daarbij niet los gezien worden van de journalistieke opdrachten die journalisten uitoefenen die werken voor de eerste verweerder. In het betrokken artikel heeft de journalist gekozen om zijn bronkenbaar te maken, teneinde transparant de wijze waarop het artikel tot stand kwam, toe te lichten. De journalist had er ook voor kunnen kiezen dit niet te doen, op basis van het wettelijk beschermde beroepsgeheim.¹⁷ Zo zou het gevolg van een onderzoek of corrigerend ingrijpen ten aanzien van de tweede verweerder minstens een afschrikwekkend effect *kunnen* hebben op de eerste verweerder om in de toekomst eenzelfde transparantie aan de dag te leggen.¹⁸
36. Wat nog meer is: nu de informatiedeling tussen de journalist van de voornoemde krant enerzijds en de tweede verweerder anderzijds als doelstelling het opstellen dan wel verifiëren van de informatie in een persartikel had, kan worden opgeworpen dat ook de informatiedeling van de tweede verweerder minstens gedeeltelijk onderdeel uitmaakt van de journalistieke activiteiten, nu de uitwisselingen de bekendmaking aan het publiek van informatie, meningen of ideeën tot doel hebben.¹⁹
37. Zoals het Hof van Justitie van de EU heeft bevestigd in haar rechtspraak dient het begrip “journalistiek” – in het kader van het belang van de vrije meningsuiting in een democratische samenleving – ruim te worden geïnterpreteerd.²⁰ Dat wil natuurlijk niet zeggen dat de vermeende doorgifte van persoonsgegevens van de klager door de tweede aan de eerste verweerder onbetwistbaar een journalistieke activiteit uitmaakt; de definitie van wat journalistiek uitmaakt en de gevolgen voor de toepassing van het journalistiek uitzonderingsregime onder de AVG, is immers nog voer voor debat.²¹

¹⁷ Wet van 7 april 2005 tot bescherming van journalistieke bronnen (B.S. 27 april 2005); Vgl. Arrest Grondwettelijk Hof houdende beroepen tot vernietiging van de wet van 7 april 2005 tot bescherming van journalistieke bronnen, 7 juni 2006, nr. 91/2006, § B.12: “Het recht op geheimhouding van de journalistieke bronnen dient dus te worden gewaarborgd [...] om het de pers mogelijk te maken zijn rol van ‘waakhond’ te spelen en het publiek in te lichten over kwesties van algemeen belang [...] B.13. Daaruit volgt dat eenieder die journalistieke activiteiten uitoefent, uit de aangehaalde grondwets- en verdragsbepalingen een recht op geheimhouding van zijn informatiebronnen put.”

¹⁸ Vergelijk, *mutatis mutandis*, het afschrikwekkend effect dat volgens het EHRM de verplichting tot het “anonymiseren” van publicaties in persarchieven kan teweeg brengen: EHRM, *Hurbain t. België*, 4 juli 2023, §253.

¹⁹ Vgl. Arrest van het Hof van Justitie van de EU van 16 december 2008, *Markkinapörssi*, C-73/07, zoals aangehaald in DE VRIES H.H., “Artikel 85” in ZWENNE *et al.*, o.c., 332.

²⁰ Arrest HvJEU van 16 december 2008, *Satamedia*, C-79/07, §56; Arrest HvJEU van 14 februari 2019, *Buivids*, C-345/17, §69; zie ook KRANENBORG H., “Article 85. Processing and freedom of expression and information” in KUNER C. *et al.*, o.c., (1202)1206-7.

²¹ GERARDS J.H. “Wat en wie is een journalist? Noot Hof van Justitie EU, 14 februari 2019, ECLI:EU:C:2019:122” in VAN DER JAGT-VINK F.C., KLINGENBERG A.M., en KRANENBORG H.R., *Tien jaar Jurisprudentie Bescherming Persoonsgegevens*, Den Haag, Sdu, 2023, (106) specifiek p. 116 *et seq*; zie ook ERDOS D., “European Data Protection and Freedom of Expression After Buivids: An Increasingly Significant Tension”, *European Law Blog*, 21 februari 2019, beschikbaar via: <https://europeanlawblog.eu/2019/02/21/european-data-protection-and-freedom-of-expression-after-buivids-an-increasingly-significant-tension/> (geconsulteerd op 27 februari 2024).

38. Er zij ook op gewezen dat ook het publiceren van initieel illegaal verkregen informatie in principe ook onder de vrije meningsuiting valt en niet per se illegaal is op zichzelf – wat uiteraard niet uitsluit dat de gegevensraadpleging of -doorgifte aan een journalist door een persoon strafbaar zou kunnen zijn, of dat de ontsluiting van bepaalde persoonsgegevens ook ongerechtvaardigd zou kunnen zijn.²²
39. Gezien de context van het uiteindelijk gepubliceerde litigieuze persartikel, en gezien het brede Europeesrechtelijk begrip van wat journalistiek uitmaakt, is het daarom *prima facie* niet uit te sluiten dat het doorgeven van informatie door de tweede aan de eerste verweerder rechtmatig zou kunnen zijn. In elk geval zou moeten worden overgegaan in dit kader tot een belangenafweging met het recht op vrije meningsuiting, hetwelk ook betreffende dit aspect (doorgifte van persoonsgegevens door de tweede aan de eerste verweerder) complex is.
40. Net zoals ten aanzien van de eerste verweerder het geval is, spelen er ten aanzien van de tweede verweerder minstens een aantal elementen in het voordeel van de vrijheid van meningsuiting en informatie van die laatste, nu de klager zich historisch, herhaaldelijk en uit eigen beweging in het publieke debat en leven heeft gemengd; als gezegd, de klager is bovendien een voormalig volksvertegenwoordiger.

II.4. De opportuniteitsmotieven van de seponering

41. Op basis van de elementen in het dossier die de Geschillenkamer bekend zijn, en op basis van de bevoegdheden die haar door de wetgever op grond van artikel 95, § 1 WOG zijn toebedeeld, beslist de Geschillenkamer over de verdere opvolging van het dossier; *in casu* gaat de Geschillenkamer over tot het seponeren van de klacht overeenkomstig artikel 95, § 1, 3° WOG, op basis van de hiernavolgende motivering.
42. Wanneer een klacht geseponereerd wordt, dient de Geschillenkamer haar beslissing trapsgewijs te motiveren²³ en:
- een technische seponering uit te spreken indien het dossier geen of niet voldoende elementen bevat die tot een veroordeling kunnen leiden, of indien er onvoldoende uitzicht bestaat op een veroordeling wegens een technische belemmering, waardoor zij niet tot een beslissing kan komen;

²² Vgl. PAULY D.A., “DS-GVO Art. 85” in PAAL B.P. et al, o.c., (1073)1076: “Auch die Verbreitung illegal erhobener Informationen, die das Persönlichkeitsrechts der betroffenen Personen nicht unangemessen verletzen, fällt in den Schutzbereich der Meinungs-, Informations- und Medienfreiheit.”; vrije vertaling: “De verspreiding van illegaal verzamelde informatie die niet op onredelijke wijze de persoonlijke rechten van de betrokkenen schendt, valt ook onder de bescherming van mening, informatie en informatie.”

²³ Hof van Beroep Brussel, Sectie Marktenhof, 19de kamer A, Kamer voor marktzaken, arrest 2020/AR/329, 2 september 2020, p. 18.

- of een beleidssepot uit te spreken, indien ondanks de aanwezigheid van elementen die tot een sanctie kunnen leiden, de voortzetting van het onderzoek van het dossier niet opportuun lijkt in het licht van de prioriteiten van de Gegevensbeschermingsautoriteit, zoals gespecificeerd en toegelicht in het sepotbeleid van de Geschillenkamer²⁴.

43. In het geval op meer dan één grond wordt geseponneerd, dienen de sepotgronden (resp. technisch sepot en beleidssepot) in volgorde van belangrijkheid te worden behandeld²⁵. *In casu* gaat de Geschillenkamer over tot de seponering van het dossier omwille van opportuniteitsredenen (criterium B.7 van het Sepotbeleid).

44. Vooreerst staat het buiten kijf dat een toezichthoudende autoriteit, wanneer zij klachten onderzoekt in de zin van art. 77 AVG, beleidsgerelateerde overwegingen kan in acht nemen bij het seponeren van een klacht.²⁶

45. Ten tweede is de Geschillenkamer geen rechtbank.²⁷ Als deel van de Gegevensbeschermingsautoriteit stelt zij prioriteiten, onder meer binnen de opdrachten die haar door de wetgever zijn verleend en met in achtneming van de strategische doelstellingen van de GBA. De bevoegdheden van de GBA zijn beperkt tot het toezicht op de naleving van de op de gegevensverwerking toepasselijke regelgeving, ongeacht de activiteitensector waarin de gegevensverwerking geschiedt.²⁸

46. Ten derde moet de Geschillenkamer als administratieve overheid de grootste omzichtigheid aan de dag leggen om in te grijpen in dossiers met complexe feitelijke omstandigheden waarbij een belangenafweging met andere fundamentele grondrechten in het spel is.²⁹ De Geschillenkamer kan dan ook om opportuniteitsredenen ervoor kiezen om dit dossier niet (ten gronde) te behandelen, omdat dit buitensporig veel middelen zou vergen in de beoordeling ter zake.

47. Om elk van deze redenen beslist de Geschillenkamer dat het in deze zaak en op dit moment niet opportuun is om een ten gronde beoordeling te doen van de litigieuze

²⁴ In dit verband verwijst de Geschillenkamer naar haar sepotbeleid zoals uitvoerig uiteengezet op de website van de GBA: <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/sepotbeleid-van-de-geschillenkamer.pdf>

²⁵ Cf. Titel 3 – *In welke gevallen zal mijn klacht waarschijnlijk worden geseponneerd door de Geschillenkamer?* van het sepotbeleid van de Geschillenkamer.

²⁶ Overweging 141 AVG: “Het onderzoek dat naar aanleiding van een klacht wordt uitgevoerd, gaat niet verder dan in het specifieke geval passend is.”; WILLINK T., “Hoofdstuk VIII – Beroep, aansprakelijkheid en sancties” in ZWENNE G.J. et al., o.c.: “Hieruit volgt dat de behandelende toezichthoudende autoriteit op basis van beleidsprioriteiten een afweging dient te maken ten aanzien van de intensiteit van het onderzoek dat op een klacht volgt.”

²⁷ Vgl. KOTSCHY W. “Article 77 – Right to lodge a complaint with a supervisory authority” in KUNER C. et al., o.c., (1117)1122: “On the other hand, supervisory authorities are not ‘tribunals’ but administrative bodies [...]. The ‘hearing before a tribunal’ is therefore achieved by the combination of Articles 77-78 GDPR.”; vrij vertaald: “Anderzijds zijn toezichthoudende autoriteiten geen ‘rechtbanken’, maar wel administratieve organen [...] Het ‘gehoord worden voor een rechtbank’ is dan ook verzekerd door de combinatie van de artikelen 77 en 78 AVG.”

²⁸ Vergelijk ook Geschillenkamer van de GBA, Beslissing 139/2021 van 10 december 2021, beschikbaar via: <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/beslissing-ten-gronde-nr.-139-2021.pdf>, §34.

²⁹ Zie dienaangaande *supra*, Sectie II.3.

persoonsgegevensverwerkingen door de eerste en de tweede verweerder betreffende de klager.

48. Er zij benadrukt dat minstens een aantal elementen die *prima facie* uit de klacht en de identiteit van de klager kunnen worden afgeleid, erop wijzen dat de afweging – in het licht van de bovengenoemde EHRM-criteria – ook minstens gedeeltelijk in het voordeel van de vrije meningsuiting en informatie zou spelen. Bovendien kan ingrijpen in persartikels – die als doel het publiceren van oorspronkelijke informatie hebben³⁰ – niet zomaar.³¹
49. Vanzelfsprekend betekent dit niet dat de Geschillenkamer stelt dat de grieven van de klager niet (deels) terecht zouden kunnen zijn. De Geschillenkamer kiest ervoor om op basis van opportuniteitsredenen, met inachtneming van de concrete omstandigheden van de zaak hierboven vermeld, het dossier niet verder te behandelen en dus te seponeren.
50. Los van deze opportuniteitsmotieven in het kader van een sepot, wenst de Geschillenkamer wel te onderlijnen – gezien de specifieke context van de verwerkingsactiviteiten beschreven in de klacht – dat het aan verwerkingsverantwoordelijken staat om terdege aan betrokkenen uit te leggen op welke manier zij hun journalistieke opdrachten in het licht van de gegevensbeschermingswetgeving kaderen, en welke de rechten van betrokkenen zijn wanneer zij niet akkoord gaan met een bepaalde persoonsgegevensverwerking *in concreto*. Hoewel artikelen 13, 14 en 15 AVG krachtens artikel 24 Wet van 30 april 2018 zijn uitgesloten van toepassing in een Belgische context, zijn de artikelen 5.1.a en 12.1 AVG dewelke beiden een transparantieverplichting in hoofde van de verwerkingsverantwoordelijke uiteenzetten, dat niet.

II.5. Verenigbaarheid art. 24 WVP met art. 85 AVG

51. Los van de opportuniteitsmotieven van onderliggend sepot, herhaalt de Geschillenkamer, zoals zij reeds eerder³² deed, dat zij vragen heeft bij het artikel 24.2 van de WVP, en de verenigbaarheid ervan met de AVG. De nationale bepaling vastgelegd in artikel 24.2 WVP stipuleert dat in het geval van verwerkingen voor journalistieke doeleinden de artikelen 7 tot en met 10, 11.2, 13 tot en met 16, 18 tot en met 20 en 21.1 AVG niet toepassing zijn. Dit lijkt op gespannen voet te staan met de AVG en haar artikel 85.³³ Deze laatste bepaling

³⁰ Zie Arrest van het EHRM van 28 juni 2018, *M.L. en W.W. t. Duitsland*, nrs. 60798/10 en 65599/10, §97.

³¹ EDPB, *Richtsnoeren 5/2019 betreffende de criteria voor het recht om vergeten te worden in de zoekmachinezaken krachtens de AVG (deel 1) -Versie 2.0*, 7 juli 2020, beschikbaar via: https://edpb.europa.eu/sites/default/files/files/file1/edpb_guidelines_201905_rtbsearchengines_afterpublicconsultation_nl.pdf (geconsulteerd op 28 februari 2024), §9.

³² Vgl. Beslissing 139/2021 van de Geschillenkamer van de GBA van 10 december 2021 in DOS-2020-04791, § 81.

³³ Zie ook overweging 153 van de preambule van de AVG.

maakt uitzonderingen en afwijkingen immers pas mogelijk “indien deze **noodzakelijk** zijn om het recht op bescherming van persoonsgegevens in overeenstemming te brengen met de vrijheid van meningsuiting en informatie.”

52. In dit kader stelt het Hof van Justitie van de EU in het arrest *Buivids*:

*Bovendien moet in herinnering worden gebracht dat de in artikel 9 van richtlijn 95/46 [mutatis mutandis vergelijkbaar met art. 85.2 AVG] bedoelde **uitzonderingen en afwijkingen alleen** mogen worden **toegepast voor zover** zij **nodig** blijken om twee fundamentele rechten te verzoenen, namelijk bescherming van de persoonlijke levenssfeer en de vrijheid van meningsuiting [...].³⁴ (De Geschillenkamer benadrukt)*

53. In mei 2022 werd een wetsvoorstel ingediend in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers dat in het licht van die vermelding in het *Buivids*-arrest een bepaalde nuancering vooropstelde.³⁵ In dit kader lichtte het Kenniscentrum van de GBA haar positie toe:

*De Autoriteit is het uiteraard eens met de opmerking in het wetsvoorstel dat het automatische karakter van de vrijstellingen die worden verleend aan de verwerkingsverantwoordelijken die gegevens voor journalistieke doeleinden verwerken, niet in overeenstemming is met artikel 85 AVG. Artikel 24 van de [WVP] moet inderdaad worden herzien om de daarin vervatte **automatische afwijkingen en vrijstellingen op te heffen**. De wetgever moet ervoor zorgen dat de verordening, **overeenkomstig het beginsel van voorspelbaarheid, alleen die afwijkingen en vrijstellingen** toestaat die daadwerkelijk **noodzakelijk** zijn om een billijk evenwicht te bereiken tussen het recht op gegevensbescherming en de vrijheid van meningsuiting, met name wanneer deze worden gebruikt in het kader van een journalistieke activiteit.³⁶*

54. Ook de Geschillenkamer betwijfelt of deze nationale uitvoeringsbepaling in overeenstemming is met de AVG die vereist dat *in concreto* een afweging tussen grondrechten wordt gemaakt.³⁷ Het doel van artikel 85.2. AVG – waar art. 24.2 WVP de

³⁴ Arrest HvJEU van 14 februari 2019, *Buivids*, C-345-17

³⁵ Wetsvoorstel tot wijziging van de [WVP] wat de verwerking van persoonsgegevens voor journalistieke doeleinden betreft (ingediend door volksvertegenwoordigers Julie CHANSON en Eva PLATTEAU), Par. Stuk, Kamer, gewone zitting 2021-2, nr. 55-2694/001, zie blz. 26 e.v.

³⁶ Advies Kenniscentrum Gegevensbeschermingsautoriteit 38/2023 van 9 februari 2023, §25 (Nederlandse versie van een in het Frans geleverd advies).

³⁷ Vergelijk de contextualisering in PAULY D.A., “DS-GVO Art. 85” in PAAL B.P. et al., o.c., (1073)1074: “Die Vorschr. Zielt wie school Art. 9 DSRL darauf ab, der Mitgliedstaaten individuelle Kollisionsregelungen im Hinblick auf die Grundrechte der Meinungs- und Informationsfreiheit zu ermöglichen [...]”; ; vrije vertaling: “Net als het geval is voor artikel 9 van de AVG, beoogt deze bepaling de lidstaten in staat te stellen individuele collisieregels [bepalingen omtrent de afweging] vast te stellen met betrekking tot de grondrechten van vrijheid van meningsuiting en informatie”; *ibid*, 1085: “Raum für mitgliedstaatliche Regelungen besteht jedoch nur insoweit, als es um eine Datenverarbeitung zu den in Abs. 1 und Abs. 2 konkretisierten Zwecksetzungen geht. Hierdurch soll einer Rechtszersplitterung im europ. Datenschutzrecht vorgebeugt werden”; vrije

implementatie van vormt in België – is immers om een evenwicht tot stand te brengen tussen grondrechten, niet één der grondrechten (gedeeltelijk) buitenspel te plaatsen.³⁸

55. Ook in de rechtsleer valt ondersteuning te vinden voor deze rechtsopvatting:

*Net als bij art. 9 AVG geeft de [Europese] wetgever eerder te kennen dat afwijkingen en uitzonderingen die zijn toegestaan onder lid 2 een strikt beperkt aantal gevallen moet betreffen die alleen kunnen worden toegestaan om een conflict van grondrechten op te lossen [...] Als deze strikte beperking verkeerd wordt ingeschat door de [nationale] wetgever bij het vaststellen van de regels, zijn deze in strijd met de AVG en kunnen ze niet gestoeld worden op art. 85.*³⁹

56. In dit verband zou de Geschillenkamer dus ook op grond van de jurisprudentie van het Hof van Justitie kunnen besluiten dat art. 24.1 WVP buiten toepassing dient te worden gelaten, indien zij van oordeel was dat dit artikel niet in overeenstemming was met de AVG.⁴⁰ In theorie, bijvoorbeeld, zou het toezicht inzake de publicatie van eender welke medische gegevens in de zin van artikel 9 AVG, principieel aan het toezicht van de GBA onttrokken worden op basis van artikel 24.2 WVP; dit lijkt, zeker gezien het brede begrip van journalistiek door het Hof van Justitie van de EU, niet wenselijk. Het dient daarbij benadrukt te worden dat het Hof van Justitie ook steeds heeft benadrukt dat de afweging tussen grondrechten dient gemaakt te worden op het nationale niveau. Verwezen zij naar de arresten *Lindqvist*⁴¹, *Satamedia*⁴² en *Buivids*⁴³.

vertaling: "Er is echter alleen ruimte voor regelgeving van de lidstaten voor zover de gegevensverwerking plaatsvindt voor de in de leden 1 en 2 gespecificeerde doeleinden. Dit is bedoeld om de juridische versnippering [fragmentatie] van de Europese gegevensbeschermingswetgeving te voorkomen."

³⁸ Vgl. DE VRIES H.H., "Artikel 85", o.c., 333: "De lidstaten moeten wettelijke maatregelen treffen om de uitzonderingen en afwijkingen vast te stellen die nodig zijn om een evenwicht tot stand te brengen tussen het grondrecht op bescherming van persoonsgegevens en het grondrecht op vrijheid van meningsuiting en van informatie."

³⁹ PAULY D.A., "DS-GVO Art. 85" in PAAL B.P. et al., o.c., (1073)1077, vrije vertaling van: "Wie schon bei Art. 9 DSRL gibt der Verordnungsgeber vielmehr zu erkennen, dass es sich bei den nach Abs. 2 zulässigen Abweichungen und Ausnahmen um eine eng begrenzte Zahl von Fällen handeln muss, die aussch. Zum Zwecke der Lösung einer Grundrechtskollision zugelassen werden können [...] Wird diese strenge Begrenzung vom Gesetzgeber beim Erlassen von Regelungen verkannt, stehen diese im Widerspruch zur DS-GVO und können nicht auf Art. 85 gestützt werden [...]"

⁴⁰ In haar richtsnoeren heeft het Europees Comité voor gegevensbescherming (EDPB) gewezen op de rol van gegevensbeschermingsautoriteiten met betrekking tot wetgeving die niet in overeenstemming is met de voorschriften van de AVG. Ter ondersteuning van artikel 58.5. van de AVG herinnerde het Europees Comité voor gegevensbescherming er onder verwijzing naar overweging 50 van het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-378/17 aan dat "volgens het beginsel van primautiteit van het EU-recht het de plicht is om nationale wetgeving die in strijd is met het EU-recht, buiten toepassing te laten, hetgeen niet alleen de plicht is van nationale rechtbanken, maar ook van alle organen van de staat – met inbegrip van bestuurlijke overheden – die in het kader van de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden het EU-recht moeten toepassen"; vrij vertaald van: "according to the principle of supremacy of EU law, the duty to disapply national legislation that is contrary to EU law is owed not only by national courts but also by all organs of the State – including administrative authorities – called upon, within the exercise of their respective powers, to apply EU law" (EDPB, Guidelines 10/2020 on restrictions under article 23 GDPR, aangenomen op 13 oktober 2021, punt 73).

⁴¹ Arrest HvJEU van 6 november 2003, *Lindqvist*, C-101/01, § 83.

⁴² Arrest HvJEU van 16 december 2008, *Satamedia*, C-79/07, §62.

⁴³ Arrest HvJEU van 14 februari 2019, *Buivids*, C-345/17, §69.

III. Publicatie en mededeling van de beslissing

57. Gelet op het belang van transparantie met betrekking tot de besluitvorming van de Geschillenkamer, wordt deze beslissing gepubliceerd op de website van de Gegevensbeschermingsautoriteit. Het is daarentegen niet nodig dat daartoe de identificatiegegevens van de partijen rechtstreeks worden bekendgemaakt.
58. Overeenkomstig haar sepotbeleid, zal de Geschillenkamer de beslissing aan de eerste verweerder overmaken⁴⁴. De Geschillenkamer heeft immers besloten om haar sepotbeslissingen ambtshalve ter kennis te brengen van verweerders. De Geschillenkamer ziet echter af van een dergelijke kennisgeving aan de tweede verweerder, nu het niet duidelijk is ten aanzien van welke (feitelijke) vereniging de klacht zich precies richt, en om efficiëntieredenen (supra) werd geopteerd geen verdere onderzoekshandelingen te stellen.
59. Overeenkomstig artikel 57 WOG en gelet op de taal waarin de klacht werd ingediend wordt in deze zaak het Nederlands gehanteerd als proceduretaal.

OM DEZE REDENEN,

beslist de Geschillenkamer van de Gegevensbeschermingsautoriteit, na beraadslaging, om de voorliggende klacht te seponeren op grond van artikel **95, § 1, 3°** van de WOG.

Op grond van artikel 108, § 1 van de WOG, kan binnen een termijn van dertig dagen vanaf de kennisgeving tegen deze beslissing beroep worden aangetekend bij het Marktenhof (hof van beroep Brussel), met de Gegevensbeschermingsautoriteit als verweerder.

Een dergelijk beroep kan worden aangetekend middels een verzoekschrift op tegenspraak dat de in artikel 1034ter van het Gerechtelijk Wetboek opgesomde vermeldingen dient te bevatten⁴⁵. Het verzoekschrift op tegenspraak dient te worden ingediend bij de griffie van het Marktenhof

⁴⁴ Cf. Titel 5 – *Zal de sepot van mijn klacht worden gepubliceerd? Zal de tegenpartij hiervan op de hoogte worden gebracht?* van het sepotbeleid van de Geschillenkamer.

⁴⁵ Het verzoekschrift vermeldt op straffe van nietigheid:

- 1° de dag, de maand en het jaar;
- 2° de naam, voornaam, woonplaats van de verzoeker en, in voorkomend geval, zijn hoedanigheid en zijn rijksregister- of ondernemingsnummer;
- 3° de naam, voornaam, woonplaats en, in voorkomend geval, de hoedanigheid van de persoon die moet worden opgeroepen;
- 4° het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering;
- 5° de rechter voor wie de vordering aanhangig wordt gemaakt;
- 6° de handtekening van de verzoeker of van zijn advocaat.

overeenkomstig artikel 1034⁴⁶*quinquies* van het Ger.W.⁴⁶, dan wel via het e-Deposit informaticasysteem van Justitie (artikel 32ter van het Ger.W.).

(get). Hielke HIJMANS

Voorzitter van de Geschillenkamer

⁴⁶ Het verzoekschrift met zijn bijlage wordt, in zoveel exemplaren als er betrokken partijen zijn, bij aangetekende brief gezonden aan de griffier van het gerecht of ter griffie neergelegd.